

28/05/2018

סגן שר הבריאות, מר יעקב ליצמן

שר האוצר, מר משה כחלון

ראש הממשלה, מר בנימין נתניהו

הנדון: קריסת מערכת הבריאות בישראל

שלום רב,

פרויקט "מכתבים לבריאות" הוא יוזמה פרטית של אנשים המבקשים להעלות על הכתב את סיפוריהם האישיים, כדי לחלוק עמכם את התלאות והמצוקה שנגרמו להם בשל חוסר יכולתה של מערכת הבריאות להעניק להם טיפול הולם. במכתבים אלה נפרש בפניכם את הסיפורים הכואבים מבתי החולים, המרפאות, מוקדי החירום ושאר הנציגויות שנמצאות בתחום אחריותו של משרד הבריאות. אנו תקווה שהשיתוף של סיפורים אלה יעזור לכם להבין את חומרת המצב ולפעול במלוא הנכונות והדחיפות כדי לתקנו.

אז אתמול החלה השביתה במקצועות הפארא-רפואיים. למה השביתה הזאת כל כך חשובה, ועם מה העוסקים האלו צריכים להתמודד באופן יומיומי? כותבת נועה דורון: אז היום אני שובתת, כמו שאר עובדי המקצועות הפארא-רפואיים - ריפוי בעיסוק, פיזיותרפיה, קלינאות תקשורת, תזונאיות ועוד. לא אני הכרזתי על השביתה, אבל אני מסכימה עם מטרותיה.

בסמסטר הנוכחי, אני בדיוק לומדת קורס שעוסק בתכנון וארגון שירותי בריאות, אז לא יכולה יותר להגיד שאני לא מודעת למורכבות ולקושי שכרוכים בחלוקת עוגת המשאבים, ולבחירות הקשות שמקבלי ההחלטות צריכים לעשות. אבל אני חושבת שלפחות להיום, אעשה לרגע "צר עולמי כעולם נמלה", ואספר לכם על הבחירות ש*אני* צריכה לעשות: אני עובדת כבר קצת יותר מ-3 שנים כמרפאה בעיסוק במחלקה לשיקום נירולוגי, בבי"ח שיקומי גריאטרי. כשסיימתי את התואר, לא היה לי ספק שאני רוצה לעבוד בבית חולים שיקומי במסגרת ציבורית - גם מתוך אינטרס אישי של התפתחות מקצועית, אבל גם כי אני מאמינה שאנשים טובים צריכים לעבוד בשירות הציבורי, ולא רק במסגרות פרטיות. לא ציפיתי לשכר בשמיים, אבל כן ציפיתי להשתלב במערכת סדורה, מתוכננת היטב, שתאפשר לי להעניק למטופלים שלי את הטיפול הכי טוב שאוכל לתת.

אז במחלקה שלי מאושפזים, בכל רגע נתון, בין 40-45 מטופלים. אנשים לאחר אירוע מוחי, פגיעות חוט שדרה, וגם אנשים שחוו ירידה בתפקודם לאחר מחלה או ניתוח. איתי במחלקה עובדות עוד שלוש מרפאות בעיסוק, מה שאומר שבאופן קבוע נמצאים "ברשימה שלי" בין 10-12 מטופלים. אחוז המשרה שלי כרגע הוא 50%, אני אמורה לעבוד 4 ימים בשבוע, במשך 5 שעות (לפני שהתחלתי את התואר השני, עבדתי 5 ימים בשבוע. זה לא היה קל בהרבה). בפועל, אני תורמת למערכת לפחות שעה נוספת כל יום על חשבוני. וזאת למה?

בחמש השעות שלי אני אמורה לטפל במטופלים שלי (טיפול רגיל בריפוי בעיסוק בשיקום נירולוגי = 40 דקות בערך), לסכם הערכות קבלה של מטופלים חדשים, לכתוב מכתבי שחרור של מטופלים שעומדים להשתחרר, לעמוד בקשר עם גורמים בקהילה (הפניות להתאמת דיור,

הפניות להתאמות סדים, קשר מזדמן עם היחידה להמשך טיפול, לעדכן ולהדריך בני משפחה, לשבת בישיבות צוות מחלקתיות וסקטוריאליות, לתעד בתיק הרפואי מעקב לאחר כל טיפול. אם זה נראה לכם יותר מדי עבודה על מעט מדי שעות - אתם צודקים. המערכת מכריחה אותי לבחור, מי מהמטופלים שלי יקבל היום טיפול ומי לא. מי "שיקומי" ומי "לא שיקומי", או לחילופין, נמצא במצב מספיק טוב כדי להסתדר גם בלעדי. יש מטופלים שמקבלים טיפול כל יום, יש מטופלים שמקבלים 2 טיפולים בשבוע, ויש מטופלים שאני מגיעה אליהם פעם בשבוע - ולהזכירם מדובר באנשים שהוחלט שזקוקים לאשפוז שיקומי - כלומר, הקופה משלמת הון תועפות על ימי אשפוז על מנת שיקבלו טיפול אינטנסיבי. שלוש המרפאות בעיסוק שעובדות איתי באותו מצב. אנחנו מרגישות כל הזמן שאנחנו במירוץ שלא נגמר, שאנחנו לא מצליחות לתת את הטיפול הכי טוב שהיינו רוצות, שדברים מתפספסים ומטופלים נופלים בין הכיסאות. מצבן של הפיזיותרפיסטיות טוב אך במעט - הן שש ולא ארבע. גם לא מספיק. ואני לא נכנסת בכלל לנושא התקינה של הצוות הסיעודי.

אף מטופל עוד לא מת, לשמחתי, בגלל שלא קיבל טיפול ריפוי בעיסוק. אני לא נותנת טיפול מציל חיים. אני נותנת טיפול שמטרתו לשפר את איכות החיים. טיפול שההתקדמות בו לפעמים נמדדת במילימטר, או בצעד, או בכף אחת שהמטופל הצליח להביא לפה ולאכול לבד, או בחיוך. אני עובדת עם קולגות מדהימות ומקצועיות. אני מתה על המקצוע שלי, מאוהבת בו, לא מפסיקה להתלהב גם אחרי 3 שנים, ומניחה שלא אפסיק גם אחרי 15. אני רק רוצה לעשות אותו עם קצת יותר אוויר בריאות.

מה הייתי עושה אם היו עוד תקנים, והיו לי ברשימת המטופלים ששה שמות במקום 12? מגיעה לכל מטופל כל יום, גם אם זה לטיפול משמר, גם אם זה לעלות עם הטאבלט למטופל הפליאטיבי ששוכב במחלקה, ולהציע לו להקשיב קצת למוסיקה, או לקרוא חדשות, או לשחק קנדי קראש. הייתי נותנת טיפולים פחות אוטומטיים, הייתי מקדישה יותר זמן לחשיבה קלינית על כל מטופל, ולבירור יותר עמוק עם כל מטופל מה הן המטרות שחשובות לו. הייתי פותחת, סוף סוף, את קבוצת המוסיקה לאנשים עם ירידה קוגניטיבית, שאני מהרהרת בה כבר 3 שנים. הייתי מחתימה כרטיס בזמן, והולכת הביתה בהרגשה שנתתי טיפול איכותי באמת, ולא חצי. תודה לכל מי שקרא עד כאן, ונקודה אחרונה למחשבה: הבוקר, כשרציתי לוודא אם השביתה לא התבטלה או נדחתה, פתחתי את אתרי החדשות. לא ראיתי שום דיווח על השביתה. לרוב האוכלוסייה אנחנו שקופים. הלוואי שאף פעם לא תצטרכו לקבל טיפול, שאף אחד מיקיריכם לא יזדקק לשיקום, שילדיכם לא יצטרכו לחכות בתורים מטורפים למכון להתפתחות הילד. אבל אם אתם מכירים מישהו שנזקק או זקוק לטיפול ריפוי בעיסוק, פיזיותרפיה, קלינאות תקשורת, דיאטניות - דעו לכם שהמערכת בקריסה, ועזרו לנו להשמיע את קולנו. תודה!

"מאז שנת 1976 לא עודכנה מערכת התקינה הקובעת את מספרי הרופאים, האחיות, מיטות האשפוז ואמצעים חיוניים נוספים בבתי החולים ובמרפאות. משנה זו ועד התקופה הנוכחית, אוכלוסיית ישראל גדלה מ-3.5 מיליון איש ליותר מ-8 מיליון. כל ההבטחות להוסיף תקנים לאנשי צוות ומיטות אשפוז טורפדו בשל חוק ההסדרים ולא מומשו. מסקנות ועדת גרמן משנת 2014 לא מומשו אף הן, עקב פיזור הכנסת והממשלה וקיום הבחירות מוקדם מהצפוי."

ממשלות ישראל לדורותיהן הזניחו את תיק הבריאות. מערכת הבריאות בישראל כבר לא נמצאת "על סף קריסה", היא קורסת בפועל. כעת האחריות נמצאת בידיכם.

אנו, אזרחיות ואזרחי ישראל הסובלים מדי יום כתוצאה מההזנחה המתמשכת, דורשים להציב את שיקום מערכת הבריאות בראש סדר העדיפויות הלאומי, ולייחס לתקציב ולקשיי התפעול של מערכת הבריאות את אותה מידת חשיבות שמוענקים לתקציב ולקשיים של מערכת הביטחון. ההגנה על חיייהם של אזרחי המדינה כוללת לא רק פעילות צבאית, אלא גם את השמירה על תפקודן התקין של מערכות מצילות חיים, מאריכות חיים ותומכות באיכות החיים. אנו נמשיך להזכיר לכם ולהפציר בכם להתגייס למטרה, עד שנראה שינוי לטובה מיושם בפועל.

בציפייה ובתקווה לטיפולכם המיידי,

צוות "מכתבים לבריאות"